

VOTVM Nuptijs destinatum THOMAE A' KNESEBECK IN TILSEN,
EQVESTRIS ORDINIS IN Marchia iuuenis, omnibus eximijs naturae &
fortunae bonis praediti: ET SPONSAE EIVS LECTISSIMAE VIRGINIS,
EMERENTIAE ... IOACHIMI AB ALVENSLEBEN, in Aluensleben &
Neugattersleben, filiae

Lipsiae

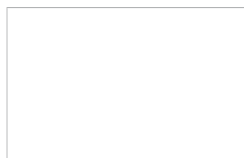
Bernstein, Hans Siegmund von; Dresser, Matthaeus

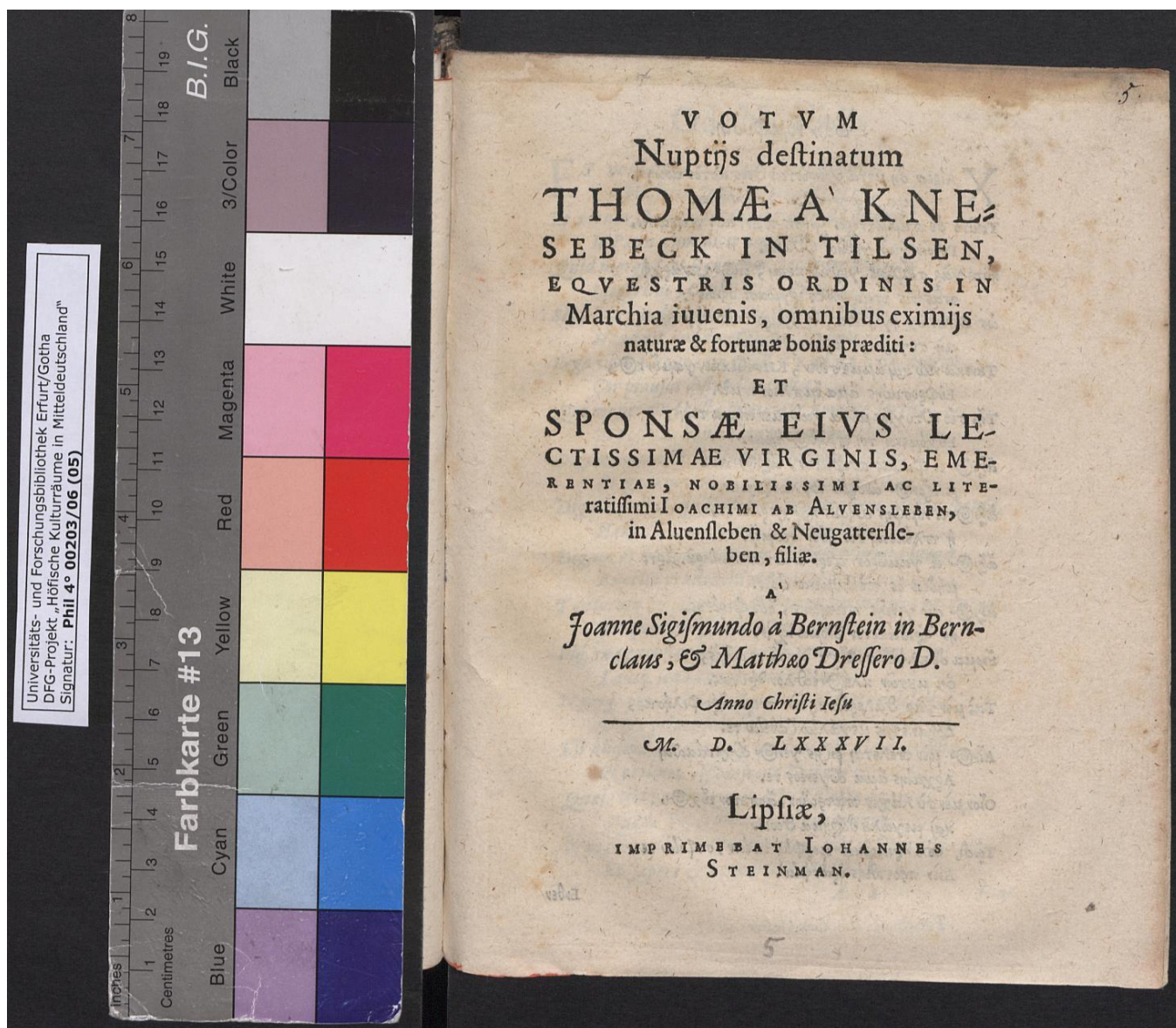
Phil 4° 00203/06 (05)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00007430

urn:nbn:de:urmel-9fbf47c4-85e2-429b-bcb3-de12febe6d3b4-00006795-17

Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

urn:nbn:de:urmel-9fbf47c4-85e2-429b-bcb3-de12febe6d3b4-00006795-17

5.
V O T V M
Nuptijs destinatum
THOMÆ A' KNE-
SEBECK IN TILSEN,
EQVESTRIS ORDINIS IN
Marchia iuuenis, omnibus eximijs
naturæ & fortunæ bonis præditi :

ET
SPONSÆ EIVS LE-
CTISSIMÆ VIRGINIS, EME-
RENTIÆ, NOBILISSIMI AC LITE-
ratissimi IOACHIMI AB ALVENSLEBEN,
in Aluensleben & Neugatterfle-
ben, filiæ.

A'
*Joanne Sigismundo à Bernstein in Bern-
claus, & Matthæo Dressero D.*

Anno Christi Iesu

M. D. LXXXVII.

Lipfiæ,
IMPRIMEBAT IOHANNES
STEINMAN.

5
urn:nbn:de:urmel-9fbf47c4-85e2-429b-bcb3-de12febe6d3b4-00006795-24

ὥδῃ νυμφυδΐη.

Χαίρειν δὴ μετὰ χαίρόντων θεὸς αὐτὸς ἀνῶγῃ,
 Ἀμμι διὰ γραφῶν ἀπαδέκτων.
 Ταῦτὸ δὲ παμμήτρεα φύσις πάντεσσι παραινῇ,
 Γηθεῖν ξυὺ γηθεῖσι φίλοισι.
 ἥτε γὰρ σαφέως γιγνώσκεται, οἷον ὑπάρχει
 πᾶς τις ἐταῖρος ἐν ἔργασιν δῆνοῖς :
 ὥς φίλον ἔχῃ γέμεθα, ὅς χαίροντι ἐταῖρῳ
 μὴ συγχαίρει ἀγνώρι θυμῷ.
 Τένεκα νῦν καὶ ἄμμε σέθεν, Κνεσέβεκκε, γαμῶντο,
 Εὐφροσιῶνς ἅμα ἔμπλεοι ἐσμέν.
 Τῆς σέο δὲ τυχῆς μέγα χαίρομεν εἵνεκα τοίης,
 Εὐχόμενοι τοὶ πλεῖστοι εἰσὶν.
 ἄξιον εἶ φιλίας ἀποδαῖων, ἄξιον αἶναι
 μείζοντος ἀνδρῶν ἀγλαοφήμων.
 ἄξιον εἶ νύμφης δὲ δῶς καὶ χαρίεσσης,
 ἢ πλέκεται σοὶ ἡδέϊ δεσμῷ.
 ἄξιον εἶ γαμβρὸς περὶ πάντων πενθερῶν, ἄρτι
 μήδεα ὅς πεπνυμένα οἶδεν.
 ἄξιον αὖ γενεῆς πατρῴης, ἡδὲ Φερίστης,
 ἥς δῖο δέικετον ἔνομα ἰσχῆς.
 ἔνομα δὲ κληρὸν σοφίῃ τ' ἄρετῇ τε ἀέξῃς,
 ἐκ μυστῶν κλέπτει δὲ λὸν δῖος.
 Ταῖς μὲν γὰρ θαλερόσπερ ἐὼν περὶ κῆρι Φιλήσας,
 Δόξαν ἔχῃς μεγάλῳ ζαθέλω τε.
 Αἶνον μὲν πέλεται ῥίζης γένος δὲ χετάρσας
 Αρχαίης ἅμα δὲ γενεῆς τε.
 Οἷον μὲν σὺ λάχες πατρῴϊον, ἄσπετον εὖχῃ,
 καὶ μεγάλῳ δῶρημα θεοῖο.
 Τῶν δ' ὅσῃ δῖο θεοθεῖς μορφῶν ἐπέων, σοφίῳ τε
 Διὲν προσιθέεις ἐρατὶ φιλῶ.

Ενθεν

Forschungsbibliothek Gotha

Ode Nuptialis.

ET nos letitia cum letis edere plausus,
Mæstitia Deus imperat Osor:
Et rerum Natura parens dare iubila suadet,
Io Pæan cum dicit amicus.
Quid moror? ut socij rebus spectatur in arētis
Integritas, Constantia, Virtus:
Sic, qui gaudenti non vno gaudet amico,
Haud est annumerandus amicis.
Ergo utrisq; nouo iam te, KNESEBECCE marito,
Cor plausus distenditur æstu.
Qui monet ut fausta gratemur nomine sortis,
Et posthac bona fata precemur.
Dignus amicitia doctorum, laudēq; dignus,
Et grauium maiore virorum.
Dignus es hac, quam forma ornat, quam gratia, sponsa,
Hanc tibi iungit amabile vinclum.
Dignus es hoc genero socer, ut cui plurima surgit
Excelsa prudentia mente.
Tantum es soboles haud vnquam indigna parentum,
De quorum fers nomine nomen.
Idq; tua exornat sapientia & ardua virtus,
Lausq; sequax acceptaq; Musis.
Namq; potens arauis hac cura ardente colebas,
Mox primæ sub flore iuuentæ.
Est aliquid, magnumq; quidem, de stirpe vetusta
Nobilium efflorescere Patrum:
Quale tibi patrius genus est: ò gloria quanta,
Quam Superum venerabile munus.
Nec tamen his Contentus eras, fuit insuper vsq;
Et sapere & benedicere cordi.

A 2

Hinc

Εὐθεν σοὶ Φιλότης Φιλομάσων ὦρτο ἀπάντων :
 ἔρχεται ἐκ μεσῶν κλέει ἀνδρὶ.
 Εὐθεν κείμενος ἐν στομάτεσσ' ἐλικῶν ἴκανες
 ὑψηλὸν τὸ ὄρος ζαθεόντες.
 Σοὶ γὰρ ἐνὶ στήθεσσι θεὸς πολυγηθέα φωνῶν
 Θεαπρεσίων ἐπέων ἐνέθηκε.
 Χείλεσσι ὥστε σὲ θεκέλαδοισι πολύλλιτον ὕμνον,
 ἥδ' ἐ μέλει Φιλόμολπον αἰείδῃ.
 Τένεκα φήμι φημίζουσι σέθεν μυχοὶ ἀγνοῖ
 Πιερίδων, σεμνοῖτε ἅπαντες.
 Εἰ λίαν ὀδύμενων, ὧ μὲν τέχνῃ τε τύχῃ τε
 Ζευγνύει ἐδόθη παρὰ θεῶν.
 Ἀμμιγα δ' ὀδύμενων, ὅτι νῦν ὀδύμενα νόμφῳ
 Εἰς σέο οἶκον ἄγεις νεόνυμφος.
 Νόμφῳ δ' εἰσαγάγεις μέγα μὲν, καὶ ἄγαλμα ποσὶν
 Αἰὲν τῇ κραδίῃ σέθεν ἐδολῇ.
 ἦντε θεὸς θῆκεν χαρίτων ἱνδαλμα φέριστον,
 καὶ τύπον δολιχίας τ' ὀρεγῆς τε.
 Πολλοῖς εἰσέτι κόσμησεν δωρήμασιν ἄλλοις
 Κοῖραν ὑψιμέδων περὶ πασῶν.
 Μελιχίῳ καὶ τεύχε, περίφρονα, μητέρι κεδνῇ
 Βαλλὼ καὶ νόον ἴσον ἔχουσιν.
 Μητὴρ γὰρ τ' ἀγαθὴ, κροτοφόρος, ἥδ' ἀμώμων.
 Οἶκοι μὲν καλὰ ἔργα διδάξεν.
 Ἀλλὰ πατὴρ τῶν ὀφειλῶν προφερέσας ἄλλων
 ἡγητὴρ ὀρεγῆς πέλε πάσης.
 ὅς δ' ἡ νῦν πολίος τε νόον, πολίος τε κάρλιον,
 πολλὰ πάλαια καὶ ἥπια ἥδ' ἔχει.
 Τὴ καὶ δὲ στομάτι σοφίας πλήρης ῥέει αὐδὴ :
 Εὐσεβίῳ ἀγαπᾷ φρενὶ θερμῇ.
 Τοίῳ ἔν, παρὰ καὶ τέτων μνήσει γεγαῖαν,
 Εὐσαγάγεις, Κνεσέβεικε, γαμήσας.

ἔργον

Hinc te complexus Musarum cultor amore est :
 Conciliatur gratia Musis.
 Hinc Heliconiadum superasti præpete gressu
 Sublimis fastigia montis.
 Namq; tuo sibi met dulcissima fixit in ore
 Argutam facundia sedem :
 Carmen ut aureolis effingas tale labellis,
 Quale decet labra talia carmen.
 Ergo tua Pindi penetralia laude resultant,
 Sacrorumq; volumina Vatum.
 O felix per te : coniunctim sortis & artis
 Te Christus decoravit honore.
 Felix ante alios : tua ducis in atria Nympham,
 Cui nitidus vigor enitet ore.
 Nympham introducis, magnum & letabile semper
 Quæ tibi erit decus atq; voluptas.
 Exprimit hac vina Charitum sub imagine mores,
 Hæc speculum est Virtutis & æqui.
 Quis dotes alias, splendet quibus inclyta, nescit
 Præ reliquis è munere Divum?
 Non referam quanta sit mansuetudine mater,
 Consilioq; & prædita mente.
 Quippe parens bona, prolis amans, & nescia fraudis
 Virgineis Natam artibus auxit.
 Sed Genitor, Procerum quo non præstantior alter,
 Spectata virtute præiuit.
 Ille quidem iam mente senex, mentoq; colendo
 Multiplici rerum eminet usu.
 Eius ab ore fluit sapientia splendida verbis,
 Cor flagrat pietatis amore.
 Talem & cum tanta cretam de stirpe capeffas,
 Flos iuuenum, KNESEBECCE, virumq;.

A 3

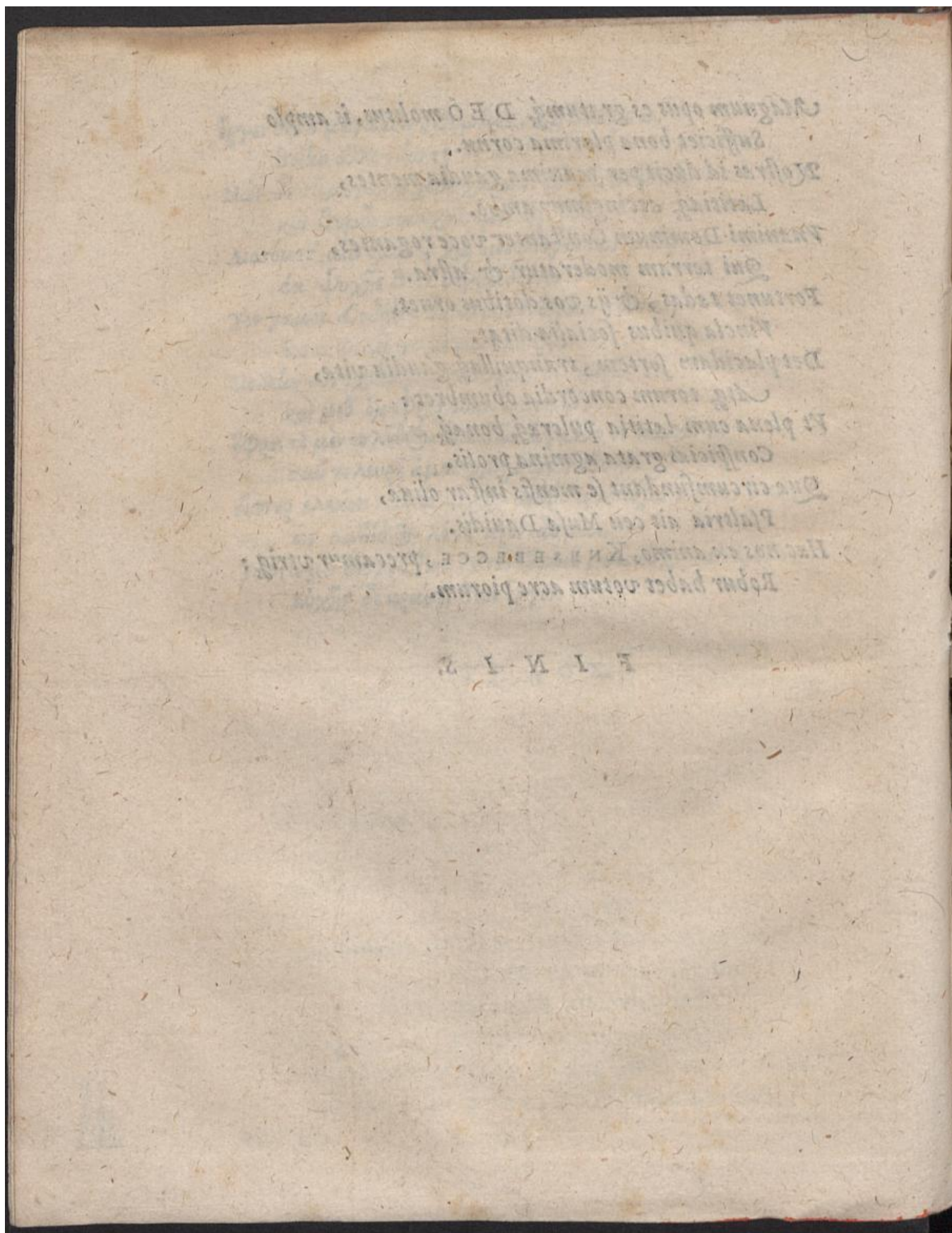
Magnum

ἔργον δρᾶς μέγα μὲν, θυμήρες, καὶ θεάρετον,
θείῳ βλογιῶν τε δρῶν.
Νῶϊ δὲ τῷ μεγάλῳ τόδε χάριματ' αἴτιον ἔσκη,
καὶ θυμῷ σιωεχαίρομεν ἄμφω.
Λισόμετ' αἰὲν ὁμῶς, καὶ ὁμοφρόνῳ τινὶ μύθῳ
ἐκ ψυχῆς θεὸν ὑψιμέδοντα·
τὸν γάμον βουδοῖν, δέναιτε σοὶ ὅλβια τόσσα,
ὅσα φιλεῖ γαμέεσθαι ὁπᾶζην.
Πολλὴν ὀτυχίῳ μετὰ ἡσυχίης τε χαρᾶς τε,
καὶ μεθ' ὁμοφροσύνης ἔρατφῆς.
ὄφρα τὸ μὲν πλῆθ' αἰδῶν ἀγαθῶν τε καλῶν τε
σιῶ πλεωρῇ ἅμα χάριματι λούσης.
ὥσπερ ἐλεάων νεαρῶν εἶχ' ἄμφι τραπέζῳ·
ὡς Δαίδαλ' ἔλεγε ἱερὸν ᾄσμα.
Ταῦτα μὲν ἐκ κραδίας, Κνεσέεεκε, σοὶ βόχομετ' ἄμφω,
Εὐχῆς δὲ κραίνοι θεὸς ἔργον.

Τ Ε Λ Ο Σ.

*Magnum opus es gratumq̃ D E O molitus, is amplo
Sufficiet bona plurima cornu.
Nostras id ducit per maxima gaudia mentes,
Letitiaq̃ accingimur ambo.
Vnanimi Dominum Constanter voce rogantes,
Qui terram moderatur & astra.
Fortunet tadas, & ijs vos dotibus ornet,
Vincla quibus socialia ditat.
Det placidam sortem, tranquillaq̃ gaudia vita,
Atq̃ torum concordia obumbret:
Vt plena cum letitia pulcraq̃ bonaq̃
Conspicias grata agmina protis.
Quæ circumfundant se mensis instar oliua,
Psaltria ait ceu Musa Davidis.
Hac nos ex animo, K N E S E B E C C E, precamur utriq̃:
Robur habet votum acre piorum.*

F I N I S.

urn:nbn:de:urmel-9fbf47c4-85e2-429b-bcb3-de12febe6d3b4-00006795-90